

maaffe Obergangen til Hverdagskole for de større Børn, for saa vidt Børnene og Forældrene have Lust til Hverdagskole, kunne blive dem indrømmet. Jeg siger udtrykkelig, kunne blive dem indrømmet, fordi jeg mener, det maaffe ikke kunde gaa an, at man befalede, at Undervisningen skal være hver Dag for de store Børn. Der er mange Forhold, som maaffe kunde gjøre det vanskeligt for Forældrene at have Børnene i Skole og altsaa undvære dem i Sommermaanederne. Men kunde vi naae dertil, at det kunde være tilladt for Børnene, og at Leiligheden kunde være saaledes indrettet i Skolen, at Børnene kunde søge Undervisning hver Dag, saa vilde det efter min Mening være et stort Gode. Jeg tillader mig derfor at henstille til den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, eller i alt Fald at henlede hans Opmærksomhed paa, hvad der kunde gjøres her, og om maaffe ikke Bogeskoler kunde være egnede til at faae en særlig Betydning. — Der har i disse Dage været talt saa meget om Jernbaner og Samfærdselsmidler, men desværre har jeg ikke hørt den høitærede Indenrigsminister give nogenfomhelst Anthydning af, at han tænker paa os stakkels Nordjyder, paa vore tidligere fremkomne Ønsker om f. Ex. en Havn ved Rødhus og Kanalen derfra til Hals, en Jernbane fra Mars over Nibe til Aalborg, en Jernbane fra Aalborg til Hadsund, en Jernbane gennem Hanherrederne og Øst-Vendsyssel op til Frederikshavn samt om Statens Overtagelse af Pontonbroen mellem Nørresundby og Aalborg. Ved denne Bro lægges der en betydelig Skat paa alle os stakkels Beboere oppe paa denne Egn og navnlig paa dem, der bo nord for Limfjorden. Jeg veed imidlertid, at den høitærede Indenrigsminister — efter en tidligere Udtalelse her — ikke vil, at nogen Del af Befolkningen skal føle sig som Stedbørn, og skjøndt jeg endnu ikke har hørt Noget til disse Sager eller til den høitærede Ministers Mening om dem, føler jeg mig dog derfor overbevist om, at han nærer en saa varm Kjærlighed for os oppe paa den Egn, at han vil gjøre Sit til, at Befolkningen der maa undgaa at blive Stedbørn med Hensyn til disse Sager. — Endelig er der endnu en Sag, som jeg, da jeg nu har Ordet, vil tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed

paa, og det er med Hensyn til Følgerne af de mange Mars mindre gode Høst og den meget daarlige Høst i Mars. Jeg har det Indtryk, at en stor Del af Landbostanden vil det falde meget svært for ikke at sige umuligt at svare Renter og Statter i det kommende Mars, og ligeledes vil der blive en Masse Arbeidere, som ville komme til at gaa arbejdsløse. Følgen deraf bliver jo selvfølgelig den, at Betingelserne for at kunne erhverve Udkommet vil for deres Vedkommende falde bort, og hvad der gjælder for Landet, vil sikkerlig, om det end ikke strax kommer til at mærkes i Byerne, inden ret lang Tid kunne føles der hos Befolkningen i dens Helhed og navnlig hos Arbejderbefolkningen der. Det forekommer mig derfor, at det vil blive umuligt for Beboerne, at klare sig under disse Forhold, uden at Staten maa træde til, og derfor tillader jeg mig paa dette Tidspunkt, hvor der endnu er nogen Tid, inden Nøden bliver haardest, at henlede Regjeringens Opmærksomhed paa, at der sikkerlig maa og bør gjøres Noget i den Retning længere hen paa Vinteren.

Solstein-Ledreborg: Ja, jeg beklager, at det Svar, jeg fik paa de Spørgsmaal, jeg rettede til Ministeriet angaaende saavel Finantsloven i dens Helhed og Samlingen, som ogsaa om de enkelte Ting, vare saa lidet tilfredsstillende, som de i Virkeligheden vare. Jeg skal begynde fra neden med det Smaa, og skal saa senere komme til de større Spørgsmaal, og jeg vil da begynde med det Svar, jeg fik angaaende Esbjerg-Ruten, angaaende de Misligheder, der have viist sig ved det Forhold, Staten stadig staaar i til det forenede Dampskibsselskab. Den ærede Finantsminister affeiede det meget kort. Han sagde, at det, at hele Exporten af Frugt bliver omtrent umuliggjort — thi det var jo det, som jeg havde oplyst — vel var temmelig beklageligt, men aldeles ikke nogen Grund for Staten til der at oprette en Statsrute, thi dersom Staten skulde gjøre det paa Grund af en Forhøielse af Taxterne paa Frugt, som ganske vist — det tror jeg ikke, den ærede Minister kunde negte — kommer paatvers af den mindre Landbrugers Interesse, saa maatte den oprette en saadan Statsrute flere Steder, og sætte faste Taxter. Dette er dog ingenlunde Til-